

However, there are others who are spiteful and wish to entice fellow Jews away from the path of *Torah*. These heretics are much worse and the *Torah* tells us that such people must be avoided at all cost - for the sake of ourselves and our children.

מאת מנה"ר ברוך הירשפלד שליט"א
ראש כנול עטרת חיים ברוך קליבלנד הייטס

is the procession to the *Chupa* and attending the *Chupa* (which should motivate us to be on time to participate in this part of the wedding). The *seuda* (meal) and dancing is not the “*Hachnosas Kalla*” that the *Gemara* refers to. However, it is certainly a *mitzvah*, as part of the general *mitzvah* of *Gemilas Chasadim* - to gladden the hearts of the *chosson* and *kalla* (6) - and by extension their families - especially if one’s absence will upset the above even slightly. Yet, doing this can be achieved with minimal participation according to the circumstances, personal connections, and reasonable expectations of the *Baalei Simcha*.

Rule in Yeshivos. About thirty years ago **R’ Elazar Menachem Mamm Shach ז”ל** instituted a policy in the *Ponovezh Yeshivah* (and many other *yeshivos* adopted it as well) that during the official learning *seder*, no more than 10 *yeshivah* friends (or in certain cases even more who feel very close to the *chosson* and he will feel bad if they’re absent) should attend. This was made to keep the *yeshivah* sessions strong as well as to strengthen the following morning’s *davening* and learning *sedorim*. When someone asked **R’ Shmuel Wosner ז”ל** if this policy fits into the above source in *halacha*, he answered (7) that the dancing at a *chasuna* (which the *bochurim* are usually there for) is not the obligation mentioned in the *Gemara*, and is nowadays a bit overdone as per the *Gemara*’s description of “*rejoicing with trembling*”) (“*rejoicing with trembling*”) at a *chasuna*. Therefore, Rav Shach’s *takana* is fully correct.

הוא היה אומר ...

R’ Meir Dan Plotsky ז”ל (Kli Chemdah) would say:

The **Rambam (Hil. Yom Tov 6:17)** writes that on *Yom Tov* there is an obligation to rejoice, but *Hashem* is not content with one who celebrates privately with his family. We must invite the needy to our festive meals and make sure that they also rejoice. The word ‘משלח’ comes from the root ‘שלח’ which means ‘to send.’ Thus, when one sits down to a festive meal together with his family, his major joy should be ‘to send.’ all the poor that one has ‘sent for’ to be at his table and all the poor to whom he has ‘sent’ provisions and made happy.”

Rabbi Yehoshua Alt shlit”a (Parsha Sheets.com) would say:

One reason we may go through a difficult time is in order to help others when they are in that same predicament. One may go through financial difficulties and then become wealthy. When the poor now come to him, he can be more sympathetic and help them out. One who loses a relative can be more sensitive to another who just lost someone. *Hashem* wants traits of kindness, mercy and righteousness in the world. He therefore chose us as a nation since we were slaves. Through slavery we can understand the downtrodden. In this way we can grasp the *mitzvah* to love a convert, because by loving him, we can bring kindness to the whole world.”

A Wise Man would say:

“If you always do what you’ve always done you will always get what you’ve always got.”

Printed By: Mailway Services,
Serving Mosdos and Businesses
Worldwide Since 1980
(1-888-Mailwav)

All, together, need to promote
Kvod Shomayim
Definitely Join!
Kvodshomayim@gmail.com
Over 1,900 verifiable signatures * 855.400.5164 * kvodshomayim.org

נמשל: A Jew must be very careful not to follow the nefarious words of heretics and sinners. Some will try to convince others to join them because it’s fun or because they just want to “try something” that they’ve never done before.

A SERIES IN HALACHA LIVING A “TORAH” DAY
The Greatest Mitzvah of All (89) - **Telמוד תורה כנגד כולם**
Torah Study vs. Mitzvah Obligations: Attending a Chasuna.
The *Gemara* (1) says: “מבטלך תורה להכנסת כלה” - one is obligated to stop *Torah* learning to escort a bride to the *Chupa*. Attending a wedding brings honor and *simcha* to a *chosson* and *kalla*, and also adds to the respect and affection they have for one another seeing how many people took time out to participate in their joyous event. The *Shita Mekubetzes* (2) brings a dispute whether the *chosson* and *kalla* deserve an “unlimited” amount of people at their wedding, with each guest adding to the *simcha* making it a *mitzvah* that cannot be done by others; or there is a “finite” amount that is enough for them. The leaning of later *Poskim* is toward the second opinion (3). Nowadays when these events are attended by invitation and the hosts recognize that the whole guest list will not make it, all might agree to be lenient - see further.
The Obligation. In the *Gemara*’s circumstance, there is a dispute between the **Chelkas Mechokek** (4) who says that only one who is walking nearby and sees the procession or *Chupa* is obligated to attend, and the **Beis Shmuel** (5) who holds that even one who just hears about it should participate. Again, nowadays, when people send out invitations, it stands to reason that even one who sees a *Chupa* taking place might not have any obligation, and certainly there is no obligation for one who just hears about it.

The Exact Obligation. The obligation referred to in the *Gemara*

לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי ז"ל ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה

TORAH TAVLIN
IS NOW AVAILABLE
ONLINE TO VIEW ARCHIVES,
STORIES, ARTICLES OF INTEREST
OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE
THIS TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAH TAVLIN.ORG
OR SEND AN EMAIL TO
TORAH TAVLIN@
YAHOO.COM

בראתי
יצר הרע
ובראתי לו

פרק ה'
דאבות

TORAH TAVLIN
Publications | 34 MARINEE WAY
MONSEY, NY 10952

שבת קודש פרשת ראה - ל' אב - ר"ח אלול תשע"ח Shabbos Kodesh Parshas Re'eh - August 11, 2018

טיב התבלין

מאת הגה"צ רבי גמליאל הסון רבנובין שליט"א ר"י שער השמים ירושלים עה"ק

כי אתם עברים את הירדן לבא לרשת את הארץ אשר ה' אלוֹקֵיכֶם נתן לכם וירשתם אתם וישבתם בה (יא-לא) - ימי גדלות וקטנות

אנה, אפשר לומר בדרך המוסר שבא הכתוב להורות לאדם העובר את השי"ת שידע את אשר לפניו, ואת הדרך בה ילך, כי ידוע הוא שיש בעבודה ימי גדלות וקטנות, ובימי גדלות וזכה האדם לאור גדול ומתענג על השם, אך בימי הקטנות מתגבר עליו היצר, ומאבד המוחין והאור שזכה בה בימי הגדלות.

ובא הכתוב כאן לחזק ברכיים כשולות, ולגלות תכלית אלו הימים, ואת הדרך להתמודד בהם, ואומר 'כי אתם עוברים את הירדן לבוא לרשת את הארץ', 'ירדן' הוא מלשון ירידות, והיינו לפני שבאים אתם לארץ ישראל הרומם למדרגות רוחניות, צריכים אתם לירד ולבוא לבחינת קטנות, כדי שתעבדו את השי"ת באלו הימים במסירות נפש מתוך עול מלכות שמים, ובזכות זה תהיו ראויים ותזכו ליורשתם אותם וישבתם בה, היינו שתשיגו מדרגות רמות בעבודת השי"ת, וזה כלל גדול לכל מבקש ודורש ה' שידע שלפני כל מדרגה רוחנית שמקבל מן השמים מנסים אותו בירידה, כדי שיחיה ראוי להתעלות ולקבל הארה חדשה בעבודת השם. והיינו ג"כ מה שנאמר על היום המד ונמדה תשעה באב (איכה א, טו), "קרא עלי מועד", שאף שהוא זמן הקטנות הגדול ביותר שישנו בכל השנה כולה, מכל מקום נקרא גם הוא "מועד", דהיינו יום טוב. וכמו כן מבואר בספד"ק בתשעה באב אחר הצהריים הוא הזמן שבו צריכה לדרת נשמת משיח העולם, והכל מטעם זה, כי דווקא מתוך הקטנות והחושי הגדולים ביותר בוקע האור הגדול ביותר בעולם.

מאוצרותיו של המגיד

מאת הרב שלום פשרל שליט"א מגיד משימים בק"ק בית שמש

ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה. את הברכה אשר תשמעון (יא-כז) - ביאור כוונת הכתוב 'ראה אנכי נותן לפניכם

כתב בכלי יקר', פתח הכתוב במלת 'ראה, לשון יחיד' כמדבר ליחיד, וסיים במליל 'לפניכם, לשון רבים' כמדבר לרבים, לפי שאמר רז"ל (קידושין מ:) דבי אלעזר ב"ש אומר, לפי שהעולם נידון אחר רובו, והיחיד נידון אחר רובו, עשה מצוה אחת, אשריו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות, עבר עבירה אחת, אי לו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף חובה, שנא' 'וחוטא אחד יאבד טובה הרבה', בשביל חטא יחידי שחטא זה, אבדו ממנו ומכל העולם טובות הרבה, ולכן אמר הכתוב אל כל יחיד 'ראה, שיראה בעין שכלו, כי כל מעשיו יחזרו 'לפניכם, לכולכם, ויקבע את גורלכם. והוכיז ענין זה בפרשה זו המדברת מענין דר גרזים ודר עיבל (וכמשפרי"י על הכתוב 'ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה, האמונות בדר גרזים ודר עיבל, וכנאמר בהמשך הכתוב 'ונתתה את הברכה על דר גרזים ואת הקללה על דר עיבל'), כי שם נעשו כל ישראל ערבים זה בזה, ומהצד הערבות רבים נתפסים בעוון היחיד, (וכדאיתא במדרש [ויקד"ר ו'] "שה פוודה ישראל, נמשלו ישראל לשם, מה שן הזה לוקה על ראשו או באחד מאיבריו וכל איבריו מרגישין, כך הן ישראל, אחד מהן חוטא וכולן מרגישין. תני רשב"י, משל לבני ארם שהיו יושבין בספינה, נטל אחד מהן מקדח

פלג המנחה ע"ש - 6:33*
הדלקת נרות שבת - 7:44
זמן קריאת שמע / מ"א - 8:55
זמן קריאת שמע / הגר"א - 9:31
סוף זמן תפילה/להגר"א - 10:41
שקיעת החמה שבת קודש - 8:00
מוצאי"ק צאת הכוכבים - 8:50
צאת"כ / לרבינו תם - 9:12
*מי שמדליק מוקדס אין לאחד מובן ענין קבלת השבת (משיאר"י מ"א כ"ה)

(Monsey, NY)

courtesy of myzmann.com

שבת קודש פרשת ראה - ל' אב - ר"ח אלול תשע"ח Shabbos Kodesh Parshas Re'eh - August 11, 2018

אמנם עלינו לדעת כי מלבד מה שיזכה בזכות אלו הימים להשגת הגדלות, נחשבים אלו הימים כעיקר בעבודת ה', כי על אף שרצון השי"ת הוא שיזכה האדם למדרגות הגדלות, מ"מ למעשה עצם העבודה היא יותר לנחת רוח כשעדיין לא זכה לכך, ועובר את השי"ת מתוך קבלת עול מלכותו, מבלי שיחיה לו שום תענוג ורצון עצמי, כי בזה הוא מראה שהוא מוכן להתבטל לגמרי לרצון בוראו. וכמו שאמר הרבי ר' **שנא צוקל**, שאינו מצפה כלל לשכר על הזמן שכבר התעלה וזכה למדרגותיו, כי אז הוא כבר הגיע להשגות גדולות ולא היה לו נסיון כלל לעבוד את בוראו, אלא את עיקר השכר יקבל על ימי הקטנות שהיו לו בתחילת דרכו, כאשר עמל ויגע בדם וזיע מתוך חשיכה גדולה, וכל דבר הגיע לו ביסורים ובסיוגופים גדולים, ולא ראה אז שום עתיד לפניו ולא חשב שישגי משהו בעולם. על ימים אלו הוא מצפה לשכר הגדול בעולם הבא. וכך ביארנו בספד"ק את מאוה"ל "עליונים למטה ותחתונים למעלה" (פסחים ג.) שהמבט על דברים בעולם העליון שונה מהמבט עליהם בעולם הזה, שם הוא עולם המלאכים, ולא חשוב בעיניהם דבר שלא עמלו בו, שהרי זוהי מציאותם כל הזמן, התענוגות על ה' ואין להם יצר ומפריע, ולכן שם העליונים למטה, כי אין הרבה ערך לקניינים רוחניים שבאו ללא עמל וייסורים, מה שאין כן ה'תחתונים", היינו הימים הנמוכים בהם עבד האדם את השי"ת ברוב עמל ומתוך התגברות על מפריעים שונים, להם יש ערך רב בעולם העליון, ועליהם נזכה לשכר גדול.

ולכן צריך כל אחד ללמוד לל להיבהל כלל מימי הקטנות, ואפילו אם רואה שנמשכים דרכה זמן, ואף אם במשך השנים רואה רק חושך וקטנות, ויעבור הש"ת שזוכה ליחד לבבינו אליו ולעבדו בלבב שלם, ולגרום על ידם נחת רוח לבוראינו.

והתחיל קודם תחתיו, אמרו לו חבדיו, מה אתה יושב ועושה, אמר להם, מה איכפת לכם, לא תחתי אני קודם, אמרו לו, שהמים עולים ומציפיץ עלינו את הספינה, וכך אמר איוב זאף (אם) אמנם שגית, אתי תלין משוגתי, אמרו לו חבדיו כי יוסיף על חטאתו פשע, בינינו יספיקו, אתה מספיק בינינו את עונותיך".

ויש כדמות רמז לזה (שהכתוב בא להורות אודות מה שבחזרת האדם היחיד את דרכו קובעת את גורל הרבים), מה דאיתא ב'ספרי' על כתוב זה, 'החיים והמוות נתני לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים, משל לאדם שהיה יושב על פרשת הדרכים והיו לפניו שני שבילין אחד שתחלתו מישור וסופו קוצים, ואחד שתחלתו קוצים וסופו מישור, והיה מודיע לעוברים ושבים ואומר להם, אתם רואים שביל זה שתחלתו מישור, כשתים ושלש פסיעות מהלך במישור, וסופו לצאת לקוצים, ואתם רואים את שביל זה שתחלתו קוצים, כשתים ושלש פסיעות מהלך בקוצים, וסופו לצאת למישור, כך אמר להן משה לישראל, אתם רואים את הרשעים שהן מצליחים בשנים ושלשה ימים הן מצליחין, בעולם הזה, וסופן להיחרות באחרונה, בעולם הבא...ואתם רואים צדיקים שמצטערין בעולם הזה, כשנים ושלשה ימים הן מצטערים, בעולם הזה, וסופן לשמוח באחרונה וכו', שהתחיל בדרכים הכבשות לרבים וסיים בשבילין הכבושים ליחידים, אלא שהענין משל זה שהוא אודות בחירת האדם היחיד את דרכו, על כתוב זה המדרש אודות בחירת האדם היחיד את דרכו המתחיל בלשון יחיד, 'ראה' וסיים בלשון רבים 'לפניכם' הן הטעם שנתבאר".

מעשה אבות סימן לבנים

כל עוף מתוך תאכלו ... כי עם קדוש אתה לה' אלקיך לא תבשל גדי בחלב אמו וגו' (ד-כבא)

The literal definition of “*Arichas Yamim*” is “length of days” which implies someone who lives to a ripe old age, but in reality, one who uses each and every minute of his day to its fullest has accomplished this very same ideal. **R’ Aharon Leib Shteinman זי”ל** was a *Tzaddik* who accomplished both the literal and idealistic sense of the words. He was 104 years old when he passed away, but the fullness of his days, indeed his insufferable ability to learn, teach, travel, and dispense advice and wisdom to *Klal Yisroel* all over the world, made those years seem to stretch out even longer.

In the final year of his life, it finally took a toll on his health and he was hospitalized a number of times. In December 2016, he contracted pneumonia and was taken to *Ma’ayanei Hayeshua* Medical Center in *Bnei Brak*. He recovered, but doctors said at the time that they were concerned that a “general decline” in his physical condition had begun. In January 2017, at 103 years of age, R’ Shteinman was again hospitalized. He was suffering from shortness of breath and an infection-related fever. He was released after two weeks in intensive care, but was again hospitalized in October 2017 for fever and weakness and was released after several days in intensive care. Two weeks later, while he was at the hospital for testing, there was an unexpected deterioration of his health. A few weeks later, he passed away on the 24th of *Kislev*, 5778, aged 104.

Whenever the *Rav* was being taken in, there was much tumult in the hospital as word got out that R’ Shteinman was being hospitalized. The staff was instructed to find an especially comfortable room as is befitting a *Gadol* of such stature. On one occasion, the staff nurse looked at the list of rooms and she realized that the most comfortable room in the hospital was already taken. This room was constantly occupied for as comfortable as it was, that is how sought after it was. At the moment, an elderly man who could afford it was occupying the room. He was not scheduled to be released anytime soon. The nurse thought about it and felt she could approach the old man and ask him to change rooms. She felt that if the elderly man would hear why she is asking him to change rooms, there was a good chance that he would agree to move.

She knocked on the old man’s door and asked him if he would be prepared to switch rooms in deference to the *Rosh Yeshivah* who was coming in that very day. The old man did not even hesitate. “Certainly, certainly, what’s the question? This is a great *zechus* for me,” he said. He was more than happy to move to a different room with the feeling that he was very very privileged to give up his room for the great *Gaon* and *Tzaddik*.

R’ Aharon Leib was brought in and remained in this comfortable room for the length of his hospitalization stay. After a few days, he was ready to be discharged. On the day he was to leave the hospital, he was informed that there is a certain old man in the hospital on the same floor, who had given up his room for the *Rav*. The family asked R’ Shteinman if he could possibly pass by the old man’s room and give him a blessing for a *refuah sheleima*.

“An old man gave up his room for me?” asked R’ Shteinman in wonder. They told him about the sought-after room and how the man immediately agreed to give it up for the *Rosh Yeshivah* when he was asked.

R’ Aharon Leib smiled. “Now I understand. Now, a very perplexing thing that happened while I was here makes sense to me. On the window sill of the room, the entire time I was there, I only saw pure (kosher) birds perched there. It says in the holy *seforim* that it is the way of pure birds to perch near a holy place. Not so with impure birds. I did not understand what holiness there was in this room and I could not understand why they were here. But now that you told me about the special act of this old man, the *chessed* of an individual who had no issue giving up his comfortable room for me, it became clear. It was this special noble act of *chessed*, of giving by the old man, that brought holiness to this room.”

It is interesting to note that not only is the the act of giving up for the sake of another person a way to bring holiness to a particular place, but the humility of R’ Shteinman in this story is so apparent. It never occurred to him, for even a moment, that he was the source of the holiness for which the kosher birds had come to the room!

משל למה הדבר דומה

ובא האות והמופת אשר דבר אליך לאמר נלכה אחר' אלהים אחרים אשר לא ידעתם ונעבדם וגו' (יג-ג)

משל *Ahavas Yisroel* - loving each and every Jew, was a hallmark of the great **Kapyschnitzer Rebbe, R’ Avraham Yehoshua Heschel זי”ל**, who survived the Second World War with the intention of helping as many of his unfortunate brethren as possible. On his weak and frail shoulders he carried the pain and suffering of countless individuals, and often when he heard of the problems of others, he would break down weeping uncontrollably.

One year on *Yom Kippur*, the *Kapyschnitzer Rebbe* was walking to *shul* when he saw a Jew eating in a non-Kosher restaurant. What did the *Rebbe* do? He went, accompanied

by his *gabbai* (attendant), into the restaurant and walked straight up to the surprised and somewhat embarrassed Jew. The *Rebbe* told the man to have a good *Yom Tov* and eat with a hearty appetite. Then, he hastily walked out.

Stunned by the *Rebbe’s* action, the attendant asked for an explanation. The *Rebbe* explained him that one can eat as a “מומר לתיאבון” (heretic out of spite) or as a “להכעיס” (sinning out of desire). “When I saw he was eating ‘להכעיס’ out of spite, I told him to rather eat with appetite in order to lessen his punishment since sinning out of spite is infinitely worse than just giving in to one’s desires!”

מחשבת הלב

CONCEPTS IN AVODAS HALEV
FROM R’ CHAIM YOSEF KOFMAN

ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה' אלקיכם (אי-ב)
The word “ראה” is written in singular form, while the preposition “לפניכם” is plural. Why the discrepancy? Furthermore, why it it necessary to preface this *posuk* with the word “ראה” - “see”? How can one not “see” when *Hashem* is offering him a choice of blessing or curse? Thirdly, why does it say “ברכה וקללה” and not “ברכה או קללה” - isn’t it one or the other?

My *machshava* here is that blessings are not always so obvious. Unless we make an effort to look out for them and “see” them as blessings, we may not even realize that we are being blessed! In fact the greatest blessing we receive daily is life itself. **R’ Avraham Pam זי”ל** would say that when we wake up in the morning and say *Modeh Ani*, we should look at our breakfast as a *seudas hoda'a* (thanksgiving feast). By employing a singular term, the *Torah* reminds us that each individual should see his blessing as an individual, and not as part of the *klal* because everyone looks at life through his own individual lense. Since people don’t always realize the *beracha* they receive daily, it often gets misused and that same *beracha* can turn into a curse (*klala*). For example, affluence. If a person wants to measure his worth in this world, he should realize its not what he has in the bank that matters. We could be rich in our bank account but if we don’t use the money that *Hashem* gave us as a *beracha* to help others, we are truly destitute. Hence, “ברכה וקללה” - what we received as a *beracha* can turn out not being a *beracha* after all. A young man became a millionaire at age 30 and asked his father, “Aren’t you impressed that I became rich so young?”

The father answered, “Well, it depends on how you intend to use the money to help people. That will impress me!” Money has the potential to be used for great things but can be devastating when not used in the proper way. It must be used with intelligence, for the manner which we use our wealth will indicate our morality and true worth.

Parshas Re’eh is always read around the month of *Elul*, which gives us the opportunity to assist others with our blessings. Then we will realize the gift from the רבש"ע is a true blessing, and in that *zechus Hashem* should send us a healthy new year.

DRUSH V'CHIDDUSH

בי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלקיך בכל מעשך ... (טו-י)

The ***Vilna Gaon זי”ל*** writes that giving *tzedakah* can be compared to a farmer who sows his field. Unlike a merchant who buys and sells instantly, a farmer invests money to plow and buy seeds. At first the seeds must rot. They disappear into the ground and are seemingly lost. But then they start to grow and at the end of the year there is profit. So too with *tzedakah*. When we first give we do not see any results. On the contrary, we seemingly have “lost” our money, never to return. Only at a later time do we see results. *Hashem* sees our good deeds and rewards us at a later time. As we say in *davening*: “זורע צדקות” - If one “plants” *tzedaka*, charity, “מצמיח ישועות” - eventually a salvation will grow out of it!

Similarly, writes the **Dubno Maggid**, *tzedakah* can be compared to a farmer who spills a bag of wheat kernels by accident. He thinks the kernels are lost but soon his field

EDITORIAL AND INSIGHTS ON
THE MIDDAH OF צדקה

דרגה יתירה

עשר תקשר את כל תבואת זרעך ... (ד-כב)

The famous words of Chazal are: “*Tithe (give maaser) in order that you shall become wealthy.*” (תענית ט). What is the connection between *maaser* (charity) and becoming wealthy? In fact according to the laws of nature, if you give away your money, you should become poor - not wealthy! The *Sages* are teaching us precisely this point: that giving to others is not in the realm of nature! In fact, giving to others supercedes human nature and is a direct emulation of *Hashem*. A person naturally thinks about himself. *Hashem* created the world for the purpose of giving. Giving away what is yours is the exercise to achieve greatness! The more one trains himself to give, the more G-d-like he becomes, achieving the purpose of his existence.

One of our main functions in this world is to help others, says **R’ Shimon Shkop זי”ל**. In fact, if a person is blessed with wealth, he should see himself as a “money dispenser.” If he carries out his mission properly, then he will be allotted even larger amounts of money to dispense to others. This is the meaning of “עשר תעשר”. If you give *tzedakah* properly, you will be given more wealth, since you understand the purpose of your wealth. He goes on to explain that this does not only apply to money and tangible items, but to *Torah* knowledge as well, and any other bounty a person was gifted with! Wisdom is not given to a person solely for his personal use. If a person will be a reliable transmitter of *Torah*, then he will be blessed with more and more *Torah* knowledge that he can share. Contrary to popular belief, the more one GIVES the more one receives. Giving of one’s money, wisdom, talent and resources to others will never deplete the person’s supply. The more *Hashem* supplies, the more He demands that we give of ourselves to others. Don’t worry that you will have less, just give - and then you will have more!

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply feeds & clothes Shomer Shabbos Jews in Pretz, Yisroel with zero overhead